

Lucina byter liv och

Lucina dyker i det medelhavsblå vattnet i Göcek-skärgården i Turkiet. I båggrundens ligger Sarita, en långfärdssegelbåt Solitaire 52 på 22 ton. FOTO: MAGNUS LINDEEN

JÄRNA Få människor gör verklighet av sin dröm. Men Järnabon Lucina Dahlberg är en av dem som tar den på allvar och nu väntar ett helt nytt liv ute på världshaven.

Hon föddes i Järna för 56 år sedan. I 25 år har hon bott i sitt hus på Snorpvägen, hon har jobbat som familjeplanerare åt socialtjänsten och uppfostrat tre döttrar som nu är vuxna. Men på måndag förändras Lucina Dahlbergs liv drastiskt.

Tillsammans med sin sambo Magnus Lindén styr hon kosan mot Preveza i Grekland där den 52 fot långa och 22 ton tunga segelbåten Sarita väntar. Huset är tomt och uthyrt, jobbet är uppsagt.

Det som återstår är att packa

bilen. Hon har ett nytt liv som långfärdsseglare på heltid framför sig.

– Vi bosätter oss på båten. Vi tar med oss var sin Ikeakasse med kläder, resten är båtdelar och medicinlädor, berättar Lucina.

För att finansiera seglingen erbjuder man gäster plats på båten under sommaren, så kallad paying crew. Gästerna får betala för att vara en del av besättningen och får i gengäld en medelhavssegling. Lucina och Magnus kommer att ägna sig åt gästsegling under sommaren, men till hösten är det dags att förverkliga de egna drömmarna.

– Vi är med i Ocean sailing club of Sweden. Det har varit helt suveränt som förberedelse. Men vi har insett att vi är de enda som

inte har några mål. Vi vet inte hur länge vi ska vara borta, kanske hela livet. Men vi har ett par områden som vi vill besöka. Magnus vill till Söderhavet och jag vill till Svalbard, säger Lucina.

För tio år sedan fick Lucina av en tillfällighet chans att testa segling för första gången. En ny båt skulle levereras till Sverige men allt var försenat, besättningen hade hoppat av och båtägaren behövde akut hjälp att få hem båten.

– Jag tar det här. Jag kan koka kaffe och prata tyska, sa jag. Jag hade aldrig tidigare seglat, aldrig haft något med båtar, hav och vatten att göra. Jo, Ålandsfärjan kanske. Så jag hamnade där ute på båten och jag kände att det här är häftigt. Då bestämde jag

mig för att en dag äga en egen båt. Jag var nyskild, hade tre småbarn, och jag var ensam med det här huset, men beslutade mig för att starta ett sparande. Målet var att köpa en båt, ta med mina döttrar med mig och lära mig det här med segling, berättar Lucina.

Drömmen var formulerad och nu tog förberedelserna vid. Lucina gav sig själv och döttrarna navigationskurser, jolleskola och VHF-utbildningar (radiokommunikation) i julklapp. Lucina tog sig an fler leveransseglingar och började själv att meka och segla med en lånad Bellona 30.

– Samtidigt sökte jag in till Marina läroverkets skargårds-kapten- och maskinfälsutbildning, en tvåårig högskola på hel-

tid. Det var svårt att komma in, men jag blev antagen och kunde inte tacka nej, säger Lucina som då var 52 år gammal.

De flesta klasskamraterna på utbildningen var unga killar i 22-årsåldern. Lucina som var orolig att inte platsa in bland ungdomarna upptäckte att hon trivdes utmärkt.

– Det var guld, det bästa jag gjort i mitt liv. Det var världens gemenskap. Killarna upptäckte att morsan var trygg och kunde en massa saker. Jag är oerhört tacksam att jag fick vara en i gänget, säger Lucina.

Utbildningen innehöll segling förstås. I början med mindre båtar, men småningom växte storleken på fartygen och längden på resorna. Som längst segling från Liverpool till Stockholm.